

Πακιστάν και Διεθνής Τρομοκρατία

(του Γιώργου Τασιόγλου – Διεθνολόγου, ειδικού σε θέματα Τουρκίας και Ισλάμ).

Εισαγωγή

Η πολύ πρόσφατη εκτέλεση του Οσάμα μπιν Λάντεν από αμερικανούς πεζοναύτες στην πόλη Abbotabad του Πακιστάν, έφερε στην επιφάνεια για μια ακόμη φορά, το θέμα της εμπλοκής του κράτους αυτού με τη διεθνή τρομοκρατία. Σε σημείωμά του στο περιοδικό Newsweek

(16 Μαΐου 2011), με τίτλο

«Επικίνδυνο Έθνος»

ο γνωστός γάλλος φιλόσοφος

Bernard

-

Henri

L

é

ny

, μεταξύ άλλων σημειώνει, «το Πακιστάν, περισσότερο από τη Βόρεια Κορέα, το Ιράν ή τη Συρία είναι η πλέον επικίνδυνη χώρα στον κόσμο. Γιατί; Επειδή οι μυστικές του υπηρεσίες έχουν διαβρωθεί από τη φιλοσοφία του τζιχάντ. Επειδή ο πατέρας της πακιστανικής

βόμβας

Abdul

Quadeer

Khan

υπήρξε μέλος της

Lashkar

-

e

-

Taiba

, μιας ομάδας τζιχαντιστών που υπήρξε συστατικό στοιχείο του πρώτου κύκλου της αλ-Κάιντα και επειδή τα ανώτατα στελέχη της οργάνωσης αυτής βρήκαν πάντοτε καταφύγιο και προστατεύτηκαν από το Πακιστάν».

Στο άρθρο που ακολουθεί γίνεται μια προσπάθεια διερεύνησης της κατηγορίας αυτής - η οποία έχει αρκετές φορές διατυπωθεί από διαφορετικές πηγές - με συνοπτική αναφορά στην ιστορία και φιλοσοφία των διαφόρων οργανώσεων που έχουν αποδεδειγμένη δράση στο φαινόμενο της πρόσφατης παγκόσμιας τρομοκρατίας.

Ιστορική αναδρομή

Παρότι η συντριπτική πλειοψηφία των μωαμεθανών της Νότιας Ασίας ασκούν διάφορες παραλλαγές ισλαμισμού Σουφιστικής [\[1\]](#) παράδοσης, η περιοχή αποτέλεσε την κοιτίδα μιας μειονότητας πουριτανικών κινημάτων που αντιστέκονται σε μη-ισλαμικές επιρροές ή στη μη-μουσουλμανική διακυβέρνηση. Τα περισσότερα κινήματα του τζιχάντ, δηλαδή του ιερού πολέμου κατά των απίστων, έχουν αναπτυχθεί εντός αυτών των ισλαμικών ακραίων κινημάτων. Στους καιρούς μας, το τζιχάντ έχει χρησιμοποιηθεί από το πακιστανικό κράτος για την εμπέδωση της όχι απολύτως καλά καθορισμένης εθνικής του ταυτότητας, έναντι της Ινδίας. Ο καθοριστικός ρόλος του Πακιστάν ως πεδίο δράσης κατά τη διάρκεια του αντι-σοβιετικού τζιχάντ στο Αφγανιστάν δημιούργησε ένα πλέγμα αλληλοϋποστήριξης μεταξύ των μαχητών του τζιχάντ και του πακιστανικού στρατιωτικού κατεστημένου καθώς και των πακιστανικών μυστικών

υπηρεσιών, κάτι που ενισχύθηκε ακόμη περισσότερο από την κρατική υποστήριξη του τζιχάντ κατά της Ινδίας, στις διαφιλονικούμενες μεταξύ των δυο κρατών, περιοχές Τζαμού και Κασμίρ

. Συγκροτήθηκαν στο Πακιστάν διάφορες ομάδες μαχητών του τζιχάντ, κατά τις τελευταίες δεκαετίες, με δράση αρχικά στην περιοχή αλλά με απώτερο στόχο την παγκόσμια εξάπλωση τους, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Οι πηγές του Ισλαμισμού στη Νότια Ασία

Μέχρι την πτώση της αυτοκρατορίας Mughal το δέκατο όγδοο αιώνα, οι επικεφαλές των βασιλείων της νότιας Ασίας, οι υπήκοοι των οποίων ήταν ινδουιστές στην πλειοψηφία τους, ήταν μουσουλμάνοι άρχοντες. Οι ανάγκες της μουσουλμανικής κυριαρχίας σε ένα μη-μουσουλμανικό περιβάλλον απαιτούσαν θρησκευτική ανοχή εκ μέρους των αρχόντων και σε έναν σχεδόν αναγκαίο συγκρητισμό στη θρησκεία που ακολουθούσαν οι τοπικοί μουσουλμάνοι. Ανόμοια με τη Μέση Ανατολή, η Σαρία

[\[iii\]](#)

δεν είχε απόλυτη εφαρμογή στη μικρή ήπειρο της Ινδίας, παρότι μουσουλμάνοι κληρικοί και λαϊκοί κατείχαν μια προνομιακή θέση.

Η προσθήκη της Ινδίας στη Βρετανική Αυτοκρατορία το 1857, επέφερε το τέλος της προνομιακής θέσης των μουσουλμάνων μεταξύ των πληθυσμών της Ινδίας. Η ανταπόκριση της μουσουλμανικής κοινότητας σε αυτή τη βαθμιαία εξασθένηση της μουσουλμανικής πολιτικής ισχύος έλαβε χαρακτήρα αναζωπυρωτικών κινημάτων που αποσκοπούσαν στον τονισμό της μουσουλμανικής ταυτότητας σε ένα μη-μουσουλμανικό περιβάλλον.

Η πρώτη ομάδα τζιχάντ εμφανίστηκε στα τέλη των δέκατου ένατου αιώνα στην Ινδία με

δράση στα βορειοδυτικά σύνορα της περιοχής, σε τμήματα που σήμερα αντιστοιχούν σε περιοχές του Πακιστάν και του Αφγανιστάν και στρεφόταν τότε κατά των τοπικών ηγεμόνων και εμμέσως κατά των βρετανών. Ιδρυτής του κινήματος ήταν ο Sayyid Ahmed, ο οποίος οργάνωσε πυρήνες του κινήματος καθόλη την έκταση της Ινδίας. Οι μαχητές αποκαλούνταν μουτζαχεντίν και ερμήνευαν κατά γράμμα την ισλαμική εντολή του τζιχάντ, δηλαδή του ιερού πολέμου κατά των απίστων. Ο

Sayyid

Ahmed

είχε επηρεαστεί από τις ιδέες του

Muhammad

ibn

-

Abdul

Wahhab

στις οποίες εκτέθηκε σε επίσκεψη του στη Μέκκα. Προσκαλούσε σε μian επιστροφή στην πρώτη ισλαμική αγνότητα και την επανεγκατάσταση της μουσουλμανικής πολιτικής ισχύος.

Η νέα προβολή της ιδεολογίας τζιχάντ εκ μέρους του

Sayyid

Ahmed

αποτέλεσε το πρότυπο των κατοπινών ισλαμικών μαχητικών κινήματων στη νότια και κεντρική Ασία και είναι επίσης η κύρια επίδραση του δικτύου τζιχάντ της

αλ-Κάιντα

και των συνδεδεμένων με αυτήν ομάδων.

Η επίδραση των ιδεών και πρακτικών του Sayyid Ahmed στους μαχητές ισλαμιστές είναι εμφανής σε πρόσφατα συγγράμματα του τζιχάντ στο Πακιστάν που σε όλες τις περιπτώσεις παραλληλίζουν τη βρετανική αποικιοκρατική διακυβέρνηση του δέκατου ένατου αιώνα με την πρόσφατη παγκόσμια ηγεμονία των Ηνωμένων Πολιτειών. Ανόμοια με τους καιρούς του Sayyid Ahmed, και παρότι αποτελεί το μοντέλο, το πεδίο μάχης του σύγχρονου τζιχάντ δεν περιορίζεται σε μια γεωγραφική περιοχή και δεν χρησιμοποιεί ξεπερασμένες μεθόδους. Οι σύγχρονες επικοινωνίες διευκολύνουν ένα τζιχάντ δίχως σύνορα, όπως θα δούμε στη συνέχεια, αφού ο εχθρός είναι παντού.

Η ανάδυση του Πακιστάν ως ένα ανεξάρτητο κράτος το 1947 ήταν η κορύφωση συζητήσεων και διαχωρισμών που ανάγονταν σε δεκαετίες μεταξύ μουσουλμάνων στη βρετανική Ινδία, σχετικά με το συλλογικό τους μέλλον. Η επιδίωξη ενός Πακιστάν μουσουλμανικής πλειοψηφίας εδραζόταν στην ιδέα ότι οι μουσουλμάνοι της Ινδίας αποτελούσαν ένα διακεκριμένο έθνος από τους μη-μουσουλμάνους ινδούς. Παρότι οι ισλαμιστές δεν συμπαθούσαν την εκδυτικισμένη ηγεσία των πρωτεργατών της ίδρυσης του κράτους του Πακιστάν, αυτή η έλλειψη θρησκευτικής ορθοδοξίας δεν τους απέτρεψε από το να επιδιώξουν την αναγέννηση της χαμένης δόξας του Ισλάμ στη νότια Ασία. Τουναντίον, η δημιουργία ενός κράτους μουσουλμανικής πλειοψηφίας τους παρείχε ένα καλύτερο περιβάλλον για την επιδίωξη των σκοπών τους.

Σύντομα μετά την ίδρυση του κράτους του Πακιστάν η συντακτική του συνέλευση ανακοίνωσε το 1949 ότι οι μουσουλμάνοι της νότιας Ασίας δημιούργησαν το Πακιστάν με κύριο αντικειμενικό σκοπό τη «ρύθμιση του βίου τους σύμφωνα με τις διδαχές και τις απαιτήσεις του Ισλάμ». Προεξέχουσες προσωπικότητες της ηγεσίας της χώρας πρότειναν την υιοθέτηση της αραβικής ως επίσημης γλώσσας του κράτους, ακόμη δε και τη συγχώνευση των μουσουλμανικών κρατών σε ένα, το «**Ισλαμιστάν**», ως μια παν-ισλαμική οντότητα, ενώ έπαιξαν πρωτεύοντα ρόλο στο σχηματισμό της «**Παγκόσμιας Μουσουλμανικής Συνέλευσης**» που αποτελεί πλέον παγκόσμιο ισλαμιστικό κίνημα.

Από τη δημιουργία του Πακιστάν, οι ισλαμιστικές ομάδες έχουν υποστηριχθεί από τον κρατικό μηχανισμό, κατά διαφορετικές περιόδους, ώστε να επιδρούν στην εγχώρια πολιτική σκηνή και να ενισχύουν την εθνική ταυτότητα του Πακιστάν, κυρίως σε σχέση με την Ινδία αλλά και σε σχέση με μια οποιαδήποτε άλλη εθνοτική τάση απόσχισης, όπως συνέβη με την ανεξαρτητοποίηση του Μπαγκλαντές το 1971. Αντίστοιχα, οι κρατικές αρχές του Πακιστάν, ιδιαίτερα οι αρχές εθνικής ασφάλειας, όπως ο στρατός και οι υπηρεσίες πληροφοριών, έχουν παίξει κύριο ρόλο στη δόμηση της Πακιστανικής εθνικής ταυτότητας επί της βάσεως της θρησκείας, από την ίδρυση του κράτους αυτού. Η πολιτική δέσμευση σε ένα «

Ιδεολογικό κράτος

», εξελίχθηκε βαθμηδόν

σε μια στρατηγική δέσμευση στην ιδεολογία τζιχαντ, με αρχές τη δεκαετία του 1970.

Δεδομένου αυτού του προσανατολισμού του κράτους του Πακιστάν, ως ενός ιδεολογικού κράτους, οι διάφορες ισλαμιστικές πολιτικές ομάδες που όλο και περισσότερο αυξάνονταν ετύγγχαναν κρατικής υποστήριξης, κατά καιρούς και κατά περίπτωση, ενώ άλλες έδρασαν ανεξάρτητα από την κρατική κηδεμονία και έτυχαν υποστήριξης άλλων ισλαμιστικών ομάδων και κρατών, όπως π.χ. η Σαουδική Αραβία. Τα οργανωμένα κινήματα τζιχάντ που υπήρξαν στρατιωτικά ενεργά από τον πόλεμο κατά των Σοβιετικών στο Αφγανιστάν, θα μπορούσαν να κατηγοριοποιηθούν σε τρεις ομάδες. Η πρώτη από αυτές τις ομάδες δρα μέσα στα πλαίσια της οργάνωσης

Jamaat-e-Islami

mi (I

σλαμική Οργάνωση ή Εταιρία) που ιδρύθηκε από τον ισλαμιστή διανοούμενο

Mauiana

Abul

Ala

Maududi

το 1941. Η δεύτερη ομάδα περιλαμβάνει τα κινήματα

Deobandi

που προέκυψαν από αυστηρές ερμηνείες του Ισλάμ από ομώνυμο μεντρεσέ

[\[iii\]](#)

της βόρειας Ινδίας, που ιδρύθηκε το 1867 με αποστολή την προστασία των μουσουλμάνων από τα θέλητρα του Δυτικού υλισμού.

Η τρίτη ομάδα μαχητών τζιχάντ της νότιας Ασίας είναι η ομάδα

Wahhabi

, που επηρεάστηκε από τη διδασκαλία του

Muhammad

ibn

Abdul

Wahhab

και σχεδόν αποκλειστικά υποστηρίζεται οικονομικά από τη Σαουδική Αραβία.

Η Jamaat-e-Islami και τα παρακλάδια της

Η Jamaat-e-Islami είναι ένα ισλαμιστικό κόμμα παρόμοιο με την Αραβική Μουσουλμανική Αδελφότητα με την οποία έχει ιδεολογικές και οργανωσιακές διασυνδέσεις.

Λειτουργήσε για δεκαετίες ως ένα πολιτικό κόμμα, οργάνωση κοινωνικής πρόνοιας, παν-ισλαμικό δίκτυο και υποστηρικτής μαχητικών ομάδων που ενεργούν στο Αφγανιστάν και το Κασμίρ. Υποστηρίχθηκε οικονομικά από τη Σαουδική Αραβία αν και διαταράχθηκαν οι σχέσεις τους για ένα ορισμένο διάστημα κατά τη διάρκεια του Πολέμου του Κόλπου το 1991, κάτι που έστρεψε τη Σαουδική Αραβία στην υποστήριξη των δυο άλλων ομάδων, των ομάδων

Deobandi

και

Wahhabi

για μια περίοδο, και που έβλαψε τη θέση που η οργάνωση κατείχε ως κυρίαρχη ισλαμιστική ομάδα στη νότια Ασία.

Ο ιδρυτής της

Jamaat

-

e

-

Islami

,

Abul

Ala

Maududi

(1903-1979), ήταν μια ένας πολυγραφότατος συγγραφέας. Τα συγγράμματα του εκθέτουν ένα εκτενές ιδεολογικό όραμα. Υποστήριξε ότι το Ισλάμ ήταν τόσο μια πολιτική ιδεολογία, καθώς και μια θρησκεία και ότι η βασική διαίρεση του κόσμου είναι μεταξύ «Ισλάμ και μη-Ισλάμ». Ο Maududi ασκεί κριτική σε όλες τις μη-ισλαμικές ιδεολογίες, συμπεριλαμβανομένων των σοσιαλισμού, κομμουνισμού, κοσμικού κράτους και καπιταλισμού. Περιέγραψε το πολιτικό σύστημα του Ισλάμ ως «θεό-δημοκρατία» - ένα σύστημα στο οποίο οι αξιωματούχοι θα εκλέγονται μεν αλλά θα υπόκεινται σε θεϊκούς νόμους -. Η ισλαμική ιδεολογία, σύμφωνα με τον Maududi, εκφράζει την αποστολή των προφητών, την οποία περιέγραψε ως εξής:

- Να φέρει επανάσταση στις πνευματικές και ψυχικές προοπτικές της ανθρωπότητας και να ενσταλάξει την Ισλαμική στάση απέναντι στη ζωή και την ηθική σε τέτοιο βαθμό ώστε ο τρόπος σκέψης, τα ιδανικά της ζωής, και τα πρότυπα των αξιών και της συμπεριφοράς γίνουν ισλαμικά.

- Να οργανώσει τους ανθρώπους οι οποίοι έχουν αποδεχθεί τα ισλαμικά ιδανικά να μορφοποιήσουν τη ζωή τους σύμφωνα με τα ισλαμικά πρότυπα με σκοπό να αγωνιστούν για την εξουσία και να την καταλάβουν με τη χρήση όλων των διαθέσιμων μέσων και εξοπλισμών.

Ο Maududi καθορίζει επίσης μια σταδιακή στρατηγική για την ισλαμική επανάσταση σε πολλές ομιλίες και γραπτά του. Το πρώτο σημαντικό βιβλίο του, *Al-Jihad fil-Islam* (Τζιχάντ στο Ισλάμ), καθόρισε τους διάφορους τρόπους και τα μέσα του αγώνα για τ

ο τέλειο Ισλαμικό κράτος. Σε άλλα βιβλία, ο Maududi περιέγραψε τις κοινωνικές,

οικονομικές και πολιτικές αρχές του Ισλάμ.

Η Jamaat-e-Islami πρεσβεύει ότι η πραγματική ευκαιρία του Πακιστάν έγκειται στη συνεργασία με την ελίτ του νέου κράτους, επεκτείνοντας σταδιακά την ισλαμική ατζέντα, παρέχοντας παράλληλα το θεολογικό σκεπτικό για τα σχέδια της πακιστανικής ελίτ για την οικοδόμηση του έθνους με βάση τη θρησκεία. Στελέχη της Jamaat-e-Islami κινούνται μεταξύ των φοιτητών, των συνδικάτων και επαγγελματικών οργανώσεων, κάτι που την κατέστησε φυσικό σύμμαχο για όσους εντός της κυβέρνησης πιστεύουν ότι για την επιβίωση του Πακιστάν ως κράτους απαιτείται μια θρησκευτική άγκυρα.

Η πρώτη ανάμιξη της Jamaat-e-Islami στη στρατιωτική τζιχάντ έγινε το 1971, όταν στελέχη της πλαisiώσαν το στρατό του Πακιστάν σε αντίθεση προς την ανεξαρτησία του Μπαγκλαντές. Μέλη της Jamaat-e-Islami στο Μπαγκλαντές ήταν οργανωμένα σε δύο ομάδες μαχητών, Al-Badr και Al-Shams, που είχαν εκπαιδευτεί από τον πακιστανικό στρατό να προβούν σε επιχειρήσεις εναντίον των εθνικιστών του Μπαγκλαντές που επεδίωκαν την απόσχιση από το Πακιστάν.

Κατά τα πρώτα χρόνια μετά την ανεξαρτησία του Μπαγκλαντές, ο ρόλος της Jamaat-e-Islami λαμβάνει εμφανή πολιτικό ρόλο στο Μπαγκλαντές, αν και περιστασιακά κατηγορείται για χρήση βίας εναντίον πολιτικών αντιπάλων. Λειτουργεί μέσα στο πολιτικό σύστημα της χώρας και φαίνεται να έχει επιλέξει την άμεση συμμετοχή του σε στρατιωτικές τζιχάντ. Άλλες ομάδες ισλαμιστών του Μπαγκλαντές αποτελούν παρακλάδια της Jamaat-e-Islami και φέρεται να έχουν αναπτύξει δεσμούς με παγκόσμια τρομοκρατικά δίκτυα, όπως η αλ-Κάιντα.

Η συνεργασία με το στρατό του Πακιστάν, σε αυτό που αποδείχθηκε ότι ήταν μια χαμένη μάχη στο τότε ανατολικό Πακιστάν, που κατέληξε στην απόσχιση του Μπαγκλαντές, βοήθησε τη Jamaat-e-Islami να σφυρηλατήσει στενότερους δεσμούς με τον πακιστανικό στρατό και τις υπηρεσίες πληροφοριών. Οι συνδέσεις αυτές οδήγησαν σε στενή ταύτιση της οργάνωσης με το εξισλαμιστικό στρατιωτικό καθεστώς του στρατηγού

Ziaul

Haq

(1977-1988).

Η

Jamaat-e-Islami του Πακιστάν συμμετείχε άμεσα στην υποστήριξη της αφγανικής μουτζαχεντίν που λειτουργούσε έξω από το Πακιστάν και διατήρησε στενούς δεσμούς με το Hizbe

Islami

(Ισλαμικό Κόμμα)

του Gulbeddin Hikmatyar και την Jamiat-

e

-

Islami

(Ισλαμική Κοινωνία) του Rabbani Burhanuddin. Και οι δύο αυτές Αφγανικές ομάδες τζιχάντ υιοθέτησαν

τις ιδεολογικές επιταγές τις Jamaate-

e

-

Islami

του Πακιστάν, η οποία επηρέασε την αντιδυτική τάση του Hikmatyar κατά τη διάρκεια και μετά τον αντί-σοβιετικό αγώνα.

Κατά την περίοδο του πολέμου κατά των Σοβιετικών, η Jamaat-e-Islami ήταν σε θέση να οικοδομήσει μια σημαντική υποδομή, συμπεριλαμβανομένων των μεντρεσέδων, επιχειρήσεων και φιλανθρωπικών οργανώσεων με τη βοήθεια της γενναιοδωρης χρηματοδοτικής συμμετοχής κυβερνήσεων και ιδιωτών από τα κράτη του Κόλπου. Η Jamaat-e-Islami φιλοξένησε πολλούς ξένους, κυρίως Άραβες μουτζαχεντίν, που ήρθαν στο Πακιστάν να συμμετάσχουν σε τζιχάντ στο Αφγανιστάν. Στελέχη της Jamaat-e-Islami έλαβαν επίσης εκπαίδευση από τον πακιστανικό στρατό

μαζί με ξένους και Αφγανούς μαχητές και αρκετούς νέους από το Πακιστάν που πολέμησαν τους Σοβιετικούς στο εσωτερικό του Αφγανιστάν. Μέχρι την ώρα της Σοβιετικής απόσυρσης, η Jamaat-e-Islami είχε αναπτύξει δεσμούς με ισλαμιστικές ομάδες σε ολόκληρο τον κόσμο. Ισλαμικά κινήματα απελευθέρωσης που επιζητούσαν την επανόρθωση υποτιθέμενων ή και πραγματικών παραπόνων σε χώρους μακριά από το Πακιστάν, όπως η Τσετσενία, Βοσνία και νότιες Φιλιππίνες συγκεντρώθηκαν στο Πακιστάν. Η Jamaat-e-Islami άντλησε κεφάλαια για αυτές τις ομάδες και παρείχε στρατιωτική εκπαίδευση στα μέλη τους, πέραν της διάθεσης των δικών της μελών για συμμετοχή στο τζιχάντ παγκοσμίως.

Από το 1989, η Jamaat-e-Islami έχει συμμετάσχει ενεργά στις στρατιωτικές δραστηριότητες στην Τζαμού και Κασμίρ με την πλήρη υποστήριξη των Υπηρεσιών Πληροφοριών (ISI) και τον στρατό του Πακιστάν. Για να διατηρηθεί η διάκριση μεταξύ της Jamaat-e-Islami, την ιδεολογικό-πολιτική ομάδα, και των μαχητικών ή τρομοκρατικών εξαρτήσεων της, δημιουργήθηκαν αρκετές ειδικές οργανώσεις τζιχάντ. Η πιο χαρακτηριστική από αυτές είναι η

Hizbul

Mujahideen

(Το Κόμμα των Ιερών Πολεμιστών). Για χρόνια, η Hizbul

Mujahideen

απέφευγε την τρομοκρατική ετικέτα, φροντίζοντας ώστε οι στόχοι της στο Κασμίρ να μην μπορούν να χαρακτηρίζονται ως στρατιωτικοί. Δεν υπάρχει αμφιβολία, ωστόσο, ότι η Hizbul Μουτζαχεντίν διατηρεί την ικανότητα να επιτεθεί σε στόχους στο ινδικό

Κασμίρ και η Jamaat-e-

Islami

διατηρεί άθικτες τις δυνάμεις της στην περιοχή αυτή.

Εκτός από τη συμμετοχή της στις συγκρούσεις στο Αφγανιστάν και το Κασμίρ, Η Jamaat-e-Islami φαίνεται απρόθυμη να αναγνωρίσει οποιαδήποτε άμεση συμμετοχή σε τζιχαντικές δραστηριότητες, αλλά όπως η Μουσουλμανική Αδελφότητα στον αραβικό κόσμο, χρησιμεύει ως ιδεολογική έμπνευση πόλωσης μεταξύ μουσουλμάνων «Αληθινών πιστών» και «οπαδών του στρατοπέδου της Δύσης». Η Jamaat-e-Islami έχει δημιουργήσει ένα συνεκτικό ιδεολογικό ιστό για την παγκόσμια

ισλαμική αφύπνιση - αφύπνιση που περιλαμβάνει την υπεράσπιση του βίαιου τζιχαντ, αλλά χωρίς την σαφή ταύτιση της Jamaate-e-Islami με τον μαχητικό αγώνα.

Κορυφαίος ιδεολόγος της Jamaat-e-Islami, είναι ο καθηγητής Khurshid Ahmad που πρόσφατα δημοσίευσε μια συλλογή δοκιμίων στη γλώσσα Ούρντου, *Amrika: Muslim Dunya ki Bey-Itmin*

ani

(Αμερική και η αναταραχή στον μουσουλμανικό κόσμο). Σε αυτό το βιβλίο, ο Ahmad υποστηρίζει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες «ονειρεύονται μια παγκόσμια κυριαρχία για τον έλεγχο των πόρων των άλλων εθνών, θέλουν να διαμορφώσουν τον κόσμο σύμφωνα με τις ιδέες τους, και επιδιώκουν να επιβάλουν τις αξίες και την ιδεολογία τους σε άλλους με τη βία». Μόνο οι ισλαμιστές, υποστηρίζει, μπορούν να προσφέρουν μια πολιτική δύναμη ικανή να αντέξει την λεγόμενη Pax Americana.

Το εν λόγω βιβλίο του Ahmad αποτελείται από εννέα δοκίμια, τέσσερα γραμμένα πριν από την 11^η Σεπτεμβρίου και πέντε μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις στη Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον. Στο βιβλίο, ενώ φαινομενικά καταδικάζει τις επιθέσεις, υποστηρίζει ότι οι δράστες παραμένουν άγνωστοι. "Μια ματιά στην ιστορία του Ισραήλ και το σιωνιστικό κίνημα,» προτείνει, «καταδεικνύει έμπρακτα την υποψία του

ρόλου της Μοσάντ σε τρομοκρατικές πράξεις».

Η συνταγή Ahmad για την αντίσταση στην υποταγή των ΗΠΑ είναι παρόμοια με συνταγές άλλων ισλαμιστικών ομάδων: Η μουσουλμανική Ummah (η παγκόσμια κοινότητα των πιστών) πρέπει να καθαρίσει τις τάξεις της και να γίνει μια ομοιογενής κοινότητα που θα δυνηθεί να κινητοποιηθεί κατά της Αμερικανικής-σιωνιστικής-ινδουιστής συνομοσίας. Ο Ahmad τονίζει επίσης τον ειδικό ρόλο του Πακιστάν στην παρούσα ισλαμική αναγέννηση. Καθώς είναι η μόνη μουσουλμανική χώρα με πυρηνικό δυναμικό, το Πακιστάν πρέπει να επεκτείνει τη συνεργασία του με το Ιράν, την Κίνα, καθώς και άλλα έθνη που επιθυμούν να αντιταχθούν στην ηγεμονία των ΗΠΑ.

Στην πραγματικότητα ο

Ahmad

συμβουλεύει τους ισλαμιστές να ανατρέψουν το λάθος που έκαναν κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου, όταν συντάχθηκαν με τη Δύση εναντίον ενός άθεου κομμουνισμού στο Αφγανιστάν. Η αλαζονεία και η θριαμβολογία των «Αμερικανών ιμπεριαλιστών» απαιτεί το κλείσιμο των τάξεων μεταξύ όλων των πολεμίων τους. Κατά ειρωνικό τρόπο, τα επιχειρήματα Ahmad για μια προτεινόμενη συμμαχία μεταξύ του Ισλαμικού κόσμου και της Κίνας συμπορεύονται με τις προβλέψεις του Huntington σχετικά με τη σύγκρουση των πολιτισμών, στη διατριβή του αναφορικά με μια ενδεχόμενη «Σινο-ισλαμική συμμαχία» εναντίον της Δύσης.

Οι Deobandis

Σε αντίθεση με τη Jamaat-e-Islami, οι ομάδες Deobandi της Νότιας Ασίας δεν έχουν ως αφητηρία ένα πολιτικό κίνημα. Η κίνηση παίρνει το όνομά της από ένα παραδοσιακό μεντρεσέ που ιδρύθηκε το 1867 στη βόρεια ινδική πόλη Deoband. Ο ιδρυτής της σχολής, Maulana Qasim Nanotvi, ενδιαφερόταν για το πεπρωμένο των μουσουλμάνων της Ινδίας, που αφορούσε την υιοθέτηση και την αποδοχή μιας δυτικότροπης συμπεριφοράς.

Ο μεντρεσές, ως εκ τούτου, σηματοδότησε την αρχή ενός κινήματος εμμονής σε ένα παραδοσιακό θρησκευτικό τρόπο ζωής. Οι Deobandis ερμηνεύουν την πτώση των ισλαμικών

κοινωνιών από την άποψη ότι έχουν παρασυρθεί από τον ανήθικο και υλιστικό μανδύα του εκδυτικισμού. Σύμφωνα με αυτούς, οι μουσουλμάνοι έχουν χάσει τις ευλογίες του Αλλάχ, επειδή έχουν αποκλίνει από την αρχική διδασκαλία του Προφήτη Μωάμεθ και τους αγνούς

τρόπους των πρώτων οπαδών του.

Η παράδοση Deoband ήταν εξαιρετικά εχθρική προς τη βρετανική κυριαρχία και δεσμεύεται στην κατά γράμμα και αυστηρή ερμηνεία του Ισλάμ. Αντί της διοργάνωσης για πολιτική δράση, οι Deobandis αρχικά επικεντρώθηκαν στην ίδρυση μεντρεσέδων. Κατά τη διάρκεια του αγώνα για ανεξαρτησία από τη βρετανική κυριαρχία, οι Deobandis ήταν κατανεμημένοι μεταξύ εκείνων που υποστήριξαν το Εθνικό Κογκρέσο του Γκάντι λόγω της εχθρότητας τους προς τους βρετανούς και

αυτών που υποστήριξαν τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου Πακιστάν.

Μετά τη δημιουργία του Πακιστάν, οι Deobandis επέκτειναν τον έλεγχο τους στο παραδοσιακό θρησκευτικό σύστημα εκπαίδευσης και υποστήριξαν ότι η πρώτη υποχρέωση ενός μουσουλμάνου είναι προς τη θρησκεία του, και μετά στη χώρα της οποίας είναι πολίτης ή κάτοικος. Με την πάροδο του χρόνου, οι Deobandis του Πακιστάν επέμεναν ότι οι μουσουλμάνοι πρέπει να αναγνωρίζουν μόνο τα θρησκευτικά σύνορα της Ummah (δηλαδή της αδελφότητας) και όχι τα εθνικά σύνορα. Το τζιχάντ ήταν πάντα στο επίκεντρο της σκέψης των Deobandi και Deobandi μελετητές ενέπνευσαν και συμμετείχαν σε μαχητικές εκστρατείες κατά της βρετανικής κυριαρχίας στο τέλος του δέκατου ένατου και στις αρχές του εικοστού. Τα τελευταία χρόνια, Deobandi κληρικοί (ουλεμάδες) διατύπωσαν το τζιχάντ ως ιερό δικαίωμα και υποχρέωση, και ενθάρρυναν τους οπαδούς τους να οδεύσουν σε οποιαδήποτε χώρα να διεξάγουν τζιχάντ για την προστασία του μουσουλμάνων της χώρας αυτής.

Οι Deobandis απέκτησαν σημαντική δύναμη κατά τη διάρκεια του αντι-σοβιετικού αφγανικού τζιχάντ, ειδικά επειδή ο στρατηγός Ziaul Haq ενθάρρυνε την ίδρυση μεντρεσέδων για τους Αφγανούς πρόσφυγες, καθώς και Πακιστανούς. Οι περισσότεροι από τους νέους μεντρεσέδες ακολούθησαν το πρότυπο Deoband και είχαν εκπαιδευτικούς Deobandi. Η επιρροή του κινήματος κορυφώθηκε όταν οι ταλιμπάν, οι ίδιοι οι μαθητές των μεντρεσέδων Deobandi στο Πακιστάν, ανέλαβαν την εξουσία στο Αφγανιστάν. Η αφγανική τζιχάντ έφερε τέλος στην προηγούμενη απομόνωση των οπαδών της παράδοσης Deobandi, συνδέοντας τους με τα παγκόσμια ισλαμικά κινήματα. Ομάδες όπως η

*Harkatul
Jahas-al*

Islami

(Κίνημα για το Ισλαμικό Τζιχάντ), που γεννήθηκαν κατά τη διάρκεια της πολέμου του Αφγανιστάν για να βοηθήσουν τη στρατολόγηση και τα ιδεολογικά κινήτρα των Αφγανών προσφύγων χωρικών δημιούργησαν μια ευρύτερη παρουσία στο Πακιστάν, και αργότερα στο Κασμίρ. Μόλις το τζιχάντ επεκτάθηκε στο Κασμίρ, αρκετές μαχητικές ομάδες Deobandi εμφανίστηκαν στη σκηνή με την αρχική βοήθεια των πακιστανικών υπηρεσιών πληροφοριών.

Εκτός από την Harkatul-Jahas-al-Islami, γνωστές οργανώσεις Deobandi περιλαμβάνουν την *Harkat ul-*

Ansar

(Κινήματα των Οπαδών της Πίστης), η οποία άλλαξε τον τίτλο της σε

Harkat ul-M

ujahideen

(Κίνημα Ιερών Πολεμιστών) αφότου κηρύχθηκε τρομοκρατική οργάνωση από τις Ηνωμένες Πολιτείες για τη συμμετοχή της στην απαγωγή δυτικών τουριστών στο Κασμίρ. Ο ιδρυτής της Harkat ul-

Ansar

και Harkat- ul-M

ujahideen

, Fazlur Rehman Khalil, ήταν ένας από τους υπογράφοντες της φετβά

[\[iv\]](#)

του Οσάμα μπιν Λάντεν να κηρύξει τον πόλεμο εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Khalil συνεργάστηκε στενά με τις πακιστανικές μυστικές πληροφορίες, και μέχρι πρόσφατα, συνέχισε να οδηγεί τις ομάδες τζιχάντ

μετά την αλλαγή ονόματος αφού η προηγούμενη ονομασία εμφανίστηκε στον κατάλογο των παγκόσμιων τρομοκρατικών οργανώσεων. Ανακοίνωσε «συνταξιοδότησή» του τον Ιανουάριο του 2005, και παρέδωσε τη σκυτάλη της ηγεσίας σε λιγότερο γνωστούς οπαδούς.

Η Harkat ul-Mujahideen είχε εμπλακεί σε αεροπειρατείες ενός αεροσκάφους της Indian Airlines το 1999 και εξασφάλισε την απελευθέρωση

ενός από τους κύριους

ιδεολόγους της οργάνωσης του Maulana

Mashoud

Azhar

από

ινδική φυλακή. Μετά την απελευθέρωσή του

ο

Azhar σχημάτισε την οργάνωση

Jaish-e-

Muhammad

(Στρατός του Μωάμεθ), η οποία

εμπλέκεται στη δολοφονία του δημοσιογράφου της Wall Street

Journal

,
Daniel

Pearl

και επιθέσεις αυτοκτονίας υψηλού προφίλ στη νομοθετική συνέλευση του Κασμίρ και στο

ινδικό κοινοβούλιο το 2001- λίγες ημέρες μετά τις επιθέσεις της 9

ης

Σεπτεμβρίου στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η *Jaish-e-*

Muhammad

συμμετείχε σε διάφορες επιθέσεις σε εκκλησίες στο Πακιστάν καθώς και σε απόπειρες

δολοφονίας κατά του στρατιωτικού ηγέτη του Πακιστάν, στρατηγού Pervez

Musharraf

.

Η ιδεολογία των διαφόρων ομάδων Deobandi για το τζιχάντ εξηγείται, μεταξύ άλλων, σε τρία βιβλία του

Mashoud

Azhar

: *Ma'arka*

(Ο Αγώνας),

Faza'il

Jihad

(Η αρετή του τζιχάντ) και

Tuhfa-e-Saadat

(Το Χάρισμα της Αρετής)

το

Faza'il

Jihad

είναι μετάφραση του Azhar ενός έργου του δέκατου τρίτου αιώνα, ενός κλασικού κείμενου για το τζιχάντ από τον Ibn Nahhas. Το βιβλίο αποδίδει με ρομαντικό τρόπο το τζιχάντ με ένα κάπως αισθησιακό τρόπο σχετικά με τα οφέλη που αναμένουν τον Mujahid (πολεμιστή του Ισλάμ) σε μian άλλη ζωή. Το γεγονός ότι διαφορετικές εκδόσεις του βιβλίου του Ibn Nahhas έχουν βρεθεί σε κυκλοφορία μεταξύ ομάδων του τζιχάντ, από το ισλαμικό κίνημα του Ουζμπεκιστάν έως το κίνημα Jemaah Islamiyah στην Ινδονησία, φαίνεται να δείχνουν ότι αυτό είναι το ευνοημένο κείμενο της αλ-Κάιντα που συνδέεται με τζιχαντικές κινήσεις.

Πιο σύγχρονη λογοτεχνία των Deobandi για το τζιχάντ ανιχνεύει το ιστορικό των μουσουλμικών παραπόνων. Σύμφωνα με την άποψη αυτή ο κόσμος, όπως διαμορφώθηκε κατά τους τελευταίους δύο αιώνες είναι δυσμενής για τους μουσουλμάνους. Η Παλαιστίνη έχει καταληφθεί από τους Σιωνιστές, το Κασμίρ από την Ινδία, η Τσετσενία έχει καταβροχθιστεί από τη Ρωσία, καθώς και τα Μουσουλμανικά σουλτανάτα στις νότιες Φιλιππίνες έχουν υποταχθεί στους καθολικούς της Μανίλα. Η μάχη, σε κάθε περίπτωση, ανεξάρτητα από τα πολιτικά ζητήματα, είναι ένας αγώνας των μουσουλμάνων κατά των μη μουσουλμάνων. Το μειονέκτημα των μουσουλμάνων προέρχεται από την έλλειψη αποτελεσματικής

στρατιωτικής δύναμης. «Κάθε μουσουλμάνος πρέπει απλά στραφεί στο Θεό» είναι η θεραπεία για αυτή την ανισορροπία, σύμφωνα με Maulana Masood Azhar, στον πρόλογο του τρίτου βιβλίου του, «το Δώρο της Αρετής». Η βασική επιχειρηματολογία

κάθε ενός από τα βιβλία του Azhar, φαίνεται να είναι ότι το πουριτανικό Ισλάμ αντιμετωπίζει εξαφάνιση στα χέρια μιας ανερχόμενης κοσμικής κουλτούρας, ακριβώς όπως η νεοσύστατη θρησκεία του Ισλάμ αμφισβητήθηκε από τους άπιστους στις πρώτες ημέρες της κατά τον έβδομο αιώνα μ.Χ. Το βιβλίο

Αγώνας

είναι γραμμένο ως μια πρόσκληση νεαρών μουσουλμάνων να ενταχθούν στην Jaish-e-Mohammad

, πλήρες ενθαρρυντικών ανεκδότων από την πρώιμη ιστορία του Ισλάμ. Ο Προφήτης Μωάμεθ αναγκάστηκε να πολεμήσει αυτούς που προσπάθησαν να εξαλείψουν το Ισλάμ, όπως και οι

πρώτοι ακόλουθοι του. Για να ακολουθήσουν το παράδειγμά τους, οι Deobandi τζιχαντιστές

υποστηρίζουν ότι οι μουσουλμάνοι πρέπει να πολεμούν με παρόμοιο τρόπο. Το επιχείρημα της Azhar για πόλεμο με την Ινδία στο Κασμίρ έχει τις ρίζες του στα ίδια θεολογικά επιχειρήματα που ο Οσάμα Μπιν Λάντεν ανέφερε στις δηλώσεις του για τον πόλεμο εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών. Η παρουσία του ινδικού στρατού στο Κασμίρ παραβιάζει την κυριαρχία των μουσουλμάνων στο έδαφος τους υποστηρίζει ο Azhar

·
Ο

Μπιν Λάντεν αγανακτεί με τις Ηνωμένες Πολιτείες, επειδή τα στρατεύματά τους μολύνουν την ιερό γη της Σαουδικής Αραβίας. Ο Azhar εκφράζει το σεβασμό του για τον Μπιν Λάντεν, εν μέρει από κοινές πεποιθήσεις και εν μέρει επειδή ο Μπιν Λάντεν έχει χρηματοδοτήσει με δικό του κληρονομημένο πλούτο το τζιχάντ. Για τον Azhar, ο αγώνας για την κυριαρχία είναι επίσης ένας υπαρξιακός αγώνας για τους μουσουλμάνους. "Υποταγή και δουλεία ζημιώνουν την πίστη και τη θρησκεία μας», γράφει στον *Αγώνα*.

Κατά την άποψή του, το Ισλάμ κινδυνεύει να αποσαρθρωθεί ως ένα σύστημα πεποιθήσεων αν δεν είναι πολιτικά ανερχόμενο. «Η μείωση των μουσουλμάνων» ένας από τους συντρόφους του υποστηρίζει, «ξεκίνησε με την εξασθένηση του πνεύματος του

τζιχάντ και των θυσιών».

Οι Wahhabis ή Ahle-Hadith

Η πιο σημαντική ομάδα τζιχάντ της φιλοσοφίας Wahhabi είναι η *Lashkar-e-Taiba* (Ο Στρατός των Αγνών) που ιδρύθηκε το 1989 από τον Hafiz Muhammad Saeed. Υποστηρίζεται με χρήματα της Σαουδικής Αραβίας και προστατεύεται από τις πακιστανικές μυστικές υπηρεσίες. Η *Lashkar-e-Taiba* έγινε η στρατιωτική πτέρυγα της *Markaz al*

-

Dawa

Wal-Irshad

(Κέντρο

Πρόσκλησης για τη

Δικαιοσύνη). Ο Saeed δημιούργησε μια μεγάλη πανεπιστημιούπολη και εγκαταστάσεις κατάρτισης στην Muridke, έξω από την πακιστανική μητρόπολη της Λαχώρας. Η Lashkar-e-Taiba έχει υιοθετήσει μια μαξιμαλιστική ατζέντα για το παγκόσμιο τζιχάντ αν και οι

δραστηριότητές της μέχρι σήμερα έχουν περιοριστεί στο Κασμίρ. Η ομάδα δικαιολογεί την ιδεολογία της επί της βάσης του στίχου του Κορανίου που λέει, «Είστε υποχρεωμένοι να μάχεστε έστω και αν είναι κάτι που δεν σας αρέσει»(2:216). Προβάλλοντας την εντολή αυτή η ομάδα ορίζει τις πολλές περιπτώσεις για τις οποίες

υπάρχει επιταγή διεξαγωγής τζιχάντ. Για παράδειγμα, ένα δημοσίευμα της Markaz al-Dawa Wal-Irshad με τίτλο Hum

Jihaad

Kyun Kar Hain rahe?

(Γιατί ο ιερός πόλεμος;), δηλώνει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες, το Ισραήλ και η Ινδία είναι υπαρκτικοί

εχθροί του Ισλάμ. Παραθέτει οκτώ λόγους για τους οποίους είναι επιβεβλημένο το τζιχάντ:

1) Να εξαλείψει το κακό και να διευκολύνει τη μεταστροφή στο Ισλάμ και στην

πρακτική του.

2) Να διασφαλιστεί η υπεροχή του Ισλάμ.

3) Να αναγκάσει μη-μουσουλμάνους να πληρώνουν jizya (φόρος που πληρώνουν οι

μη- μουσουλμάνοι για προστασία από μουσουλμάνο άρχοντα).

- 4) Να βοηθήσει τους αδύναμους και ανίσχυρους.
- 5) Να εκδικηθεί το αίμα των μουσουλμάνων σκοτώθηκαν από άπιστους.
- 6) Να τιμωρήσει τους εχθρούς για την αθέτηση των υποσχέσεων και των συνθηκών
- 7) Να υπερασπισθεί ένα μουσουλμανικό κράτος και
- 8) Να απελευθερώσει μουσουλμανικά εδάφη υπό μη μουσουλμανικής κατοχής.

Ο κατάλογος από μόνος του αρκεί να δικαιολογήσει μian εικονική κατάσταση ενός μόνιμου τζιχάντ. "Έχουν όλα τα εμπόδια για την τήρηση της πίστης στον κόσμο, αφαιρεθεί;" ο ανώνυμος συγγραφέας ρωτάει ρητορικά, προσθέτοντας ότι οι μη-μουσουλμανική κυριαρχία του παγκοσμίου συστήματος καθιστά αναγκαίο το τζιχάντ. "Είναι η τρέχουσα παγκόσμια τάξη εκείνη των

k

afir (των απίστων) ή των μουσουλμάνων; Είναι το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, σύμφωνο προς τη βούληση του Αλλάχ, η οποία απαιτεί την απαγόρευση του τόκου και της τοκογλυφίας;»

Το τζιχάντ περιγράφεται ως απαραίτητη προϋπόθεση για τη διασφάλιση της υπεροχής του Ισλάμ και τη δημιουργία συνθηκών

σύμφωνα με τις οποίες οι μη-μουσουλμάνοι θα πρέπει είτε να εξισλαμιστούν ή να καταβάλουν jizya. Επιπλέον, όλες οι μεγάλες δυνάμεις έχουν παραβιάσει τις δεσμεύσεις τους προς τους μουσουλμάνους κατά τον ένα ή άλλο τρόπο, γι αυτό πρέπει να τιμωρηθούν, συνεχίζει το επιχείρημα. «Είναι οι μουσουλμάνοι που υπέστησαν κακομεταχείριση σε όλο τον κόσμο; Δεν είναι οι αδύνατοι μουσουλμάνοι άνδρες, γυναίκες και παιδιά που κάνουν έκκληση για βοήθεια ενάντια στην καταπίεση από την Ινδία, το Κασμίρ, τις Φιλιππίνες, την Τσετσενία, τη Ρωσία, την Κίνα, τη Βοσνία και από πολλά άλλα μέρη του κόσμου; ...οι μουσουλμάνοι της Βερμανίας είναι υπό επίθεση από Βουδιστές, οι οποίοι τους έχουν εκδιώξει από τα σπίτια τους ... Το Ισραήλ έχει διαπεράσει το

στιλέτο της ύπαρξής του στην καρδιά των Αράβων».

Το κίνημα Markaz / Lashkar / Jamaat ul-Dawa ερμηνεύει τα μουσουλμανικά εδάφη υπό μη-μουσουλμανική κατοχή υπό μια ευρύτερη έννοια. "Μουσουλμάνοι κυβέρνησαν Ανδαλουσία (Ισπανία) για τα 800 χρόνια, αλλά εξαλείφτηκαν μέχρι τον τελευταίο άνδρα. Οι Χριστιανοί τώρα κυβερνούν (την Ισπανία) και πρέπει να την

αρπάξουμε πάλι πίσω από αυτούς. Όλη η Ινδία, συμπεριλαμβανομένων των Κασμίρ, Hyderabad, Ασσάμ,

Νεπάλ, τη Βιρμανία, Μπιχάρ και Junagadh ήταν μέρος της αυτοκρατορίας των μουσουλμάνων που χάθηκε γιατί οι μουσουλμάνοι παραιτήθηκαν του τζιχάντ. Η Παλαιστίνη είναι κατεχόμενη από τους Εβραίους. Η Ιερά

Qibla-e-Awwal

(Πρώτο Κέντρο Προσευχής) στην Ιερουσαλήμ είναι υπό εβραϊκό έλεγχο. Αρκετές χώρες, όπως η Βουλγαρία, η Ουγγαρία, η Κύπρος, η Σικελία, η Αιθιοπία, το ρωσικό και κινεζικό Τουρκεστάν

ήταν μουσουλμανικά εδάφη και είναι καθήκον μας να τα πάρουμε

πίσω από τους απίστους. Ακόμη και τμήματα της Γαλλίας φθάνοντας τα 90 χιλιόμετρα έξω από το Παρίσι και ορισμένα

δάση και βουνά της Ελβετίας ήταν το σπίτι των μουσουλμάνων μουτζαχεντίν αλλά τώρα είναι υπό την κατοχή των απίστων».

Ορισμένα από τα επιχειρήματα και οι ισχυρισμοί μπορεί να φαίνονται ιστορικά ανακριβείς ή πρακτικά αδύνατοι, αλλά αυτό δε θα αποτρέψει μια στενά δεμένη τζιχαντική ομάδα από τη συγκέντρωση κεφαλαίων, την οργάνωση και στελέχωση μαχητών ή τρομοκρατών κατά την επιδίωξη ενός ευρέως οριζόμενου παγκόσμιου τζιχάντ με στόχο την αναβίωση και υπεροχή του Ισλάμ και την ενδεχόμενη

παγκόσμια κυριαρχία.

Πηγές:

- Institute of Conflict Management
- BBC News
- Carnegie Endowment Organization
- Council of Foreign Relations (U.S.A.)

[\[i\]](#) Ισλαμική αίρεση μυστικιστικού χαρακτήρα με έμφαση στον ασκητισμό.

[\[ii\]](#) Ιερός νόμος των μουσουλμάνων που ορίζει τον ορθό τρόπο ζωής και πίστης.

[\[iii\]](#) Μουσουλμανικό ιεροδιδασκαλείο και γενικά ευαγές ίδρυμα.

[\[iv\]](#) Θρησκευτική γνωμάτευση η οποία για ορισμένες μουσουλμανικές παραδόσεις θεωρείται

δεσμευτική.